

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.889 van 13 juni 2013
in de zaak A. 206.207/XIV-34.510**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Vantieghem
kantoor houdend te 9000 Gent
Hulstboomstraat 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 september 2012 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 85.595 van 3 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9056 van 24 september 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bart Vantieghem, die verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders, van voorgehouden Slowaakse nationaliteit, dienen op 13 april 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie en “beschikker van voldoende bestaansmiddelen”.

Op 1 augustus 2011 beslist de burgemeester van de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan de verweerders wordt een bijkomende termijn tot 9 september 2011 gegeven om alsnog bepaalde documenten over te leggen.

De verweerders bezorgen op 17 augustus 2011 bepaalde bijkomende documenten aan de stad Gent. Nadien (de partijen delen niet mee wanneer en de datum blijkt ook niet uit het administratief dossier) maakt de stad Gent het dossier over aan de dienst Vreemdelingenzaken bij de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Op 23 september 2011 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 december 2011 stellen de verweerders tegen deze laatste beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep gegrond en vernietigt de beslissing van 23 september 2011 met een arrest van 3 augustus 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet, van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 51, § 2 en § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht” op.

Zij citeert ten dele de motivering in de punten 2.3 en 2.4 van het bestreden arrest en voert in een eerste onderdeel aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing volgens dat arrest niet binnen de in artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit voorziene termijn van 5 maanden is genomen, dat de gemeente echter met toepassing van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten had genomen, dat de gemeente na het op 17 augustus 2011 indienen van bijkomende stukken door de huidige verweerders het dossier aan de dienst Vreemdelingenzaken had overgemaakt met het oog op een beslissing ten gronde en dat de vervaltermijn van vijf maanden, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, dan niet van toepassing is. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris echter niet worden verweten dat hij binnen de 5 maanden na de aanvraag

geen beslissing ten gronde heeft genomen indien de gemeente hem het dossier pas na 4 maanden overmaakt.

Te dezen had het gemeentebestuur door het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en het vragen van bijkomende documenten aan de verweerders toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. De verweerders bevonden zich dus niet “in de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2”, waarnaar artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit verwijst. Daarom is de beslissingstermijn van vijf maanden vanaf de indiening van de aanvraag volgens de verzoekende partij niet van toepassing. Artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit is wel van toepassing wanneer het dossier onmiddellijk volledig is en de gemeente geen beslissing moet nemen doch het dossier onmiddellijk aan de dienst Vreemdelingenzaken kan overmaken.

De verzoekende partij laat verder gelden dat de interpretatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onverzoenbaar is met een coherente toepassing van artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit: indien de gemeente na drie maanden plus één maand voor het indienen van bijkomende stukken vaststelt dat het dossier volledig is en het aan de bevoegde staatssecretaris overmaakt, zou deze laatste ten hoogste over één maand beschikken om ten gronde te beslissen. De vreemdeling zou hier zelf op kunnen inspelen door een onvolledig dossier in te dienen en het zo laat mogelijk te vervolledigen. Volgens de verzoekende partij kan dit niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest en speelt de beslissingstermijn van vijf maanden enkel indien het dossier van bij de aanvang volledig was doch niet wanneer de gemeente eerst tussenkomt en er verschillende maanden verstrijken vooraleer de bevoegde staatssecretaris het volledige dossier ontvangt.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de beslissing van de burgemeester volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan een termijn is gebonden. Het kan bezwaarlijk worden aanvaard dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, los van de houding van de gemeente, binnen de vijf maanden na het indienen van de aanvraag zou moeten oordelen, bij gebreke waaraan steeds een verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Dit zou een ongeoorloofde discriminatie teweegbrengen, zowel tussen de situatie van de gemeente ten overstaan van de bevoegde staatssecretaris als tussen de vreemdelingen onderling. De staatssecretaris zou verplicht zijn om een positieve beslissing te nemen indien de gemeente hem de aanvraag niet binnen de

vijf maanden zou overmaken. Volgens de verzoekende partij zou dit in strijd met de bedoeling van de regelgevers zijn.

De verzoekende partij besluit dat haar standpunt overeenstemt met het arrest van de Raad van State nr. 216.848 van 14 december 2011.

5. In de toelichtende memorie herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6.1. Artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3. In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

§ 4. (...)”.

Artikel 51, § 1, van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op de gevallen waarin de gemeente het recht op verblijf kan erkennen.

Artikel 51, § 2 regelt het geval waarin de gemeente het recht op verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten weigert, met name wanneer de betrokkene binnen een termijn van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Indien de betrokkene na afloop van een bijkomende termijn van één maand nog niet alle documenten heeft overgemaakt, neemt de gemeente een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 51, § 3 bepaalt dat de minister (te dezen de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid) “in de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2” een beslissing neemt binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

6.2. Te dezen heeft de gemeente eerst op 1 augustus 2011 een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met de mededeling dat de betrokkene over een bijkomende termijn tot 9 september 2011 beschikt om alsnog bepaalde documenten over te maken.

Het gaat dus duidelijk om een toepassing van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. De in § 3 voorziene vervaltermijn van vijf maanden voor de staatssecretaris om een beslissing te nemen is niet van toepassing, precies omdat het niet om ander geval dan bedoeld in § 2 gaat. Hierin wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de gemeente nadien geen eindbeslissing (weigering) heeft genomen: in dat geval zou immers geen beslissing van de staatssecretaris meer moeten volgen.

Artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit is geschonden door in het bestreden arrest te stellen dat de in die bepaling voorziene vervaltermijn van vijf maanden

wel van toepassing was, terwijl het te dezen om een in § 2 van dat artikel bedoeld geval gaat. De verzoekende partij merkt ook terecht op dat een andere interpretatie ertoe zou leiden dat een aanvrager door het indienen van een onvolledig dossier en het uitlokken van een maand verlenging om bijkomende stukken in te dienen zelf de beslissingstermijn van de minister tot minder dan een maand zou kunnen inkorten en dat de staatssecretaris ertoe verplicht zou zijn een verklaring van inschrijving af te geven indien een gemeente, die immers door geen termijn is gebonden, het dossier lang genoeg laat liggen.

Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 85.595 van 3 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerders worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen